

Až budu velká

Anna Hoňková

Ted' vám prozradím
své sny a přání,
o kterých prozatím
nikdo nemá zdání.

Vyložím vám své představy
mého dospělého života,
nejnovější správy,
co očekávám od světa.

Chtěla bych mít dobrou práci,
za práci slušný plat,
splatem si vědet rady
a rady jiných poslouchat.

V noci mít klidný spánek,
lidi umět pochopit,
v ruce knihm plnou stránek,
co dokážu povzbudit.

Chci také žítí skromě
a užít si každý hodinu.
Aby rodina byla pyšná na mě
a já na svou rodinu.

Ze života mít radost
a usmívat se každý den.
Ve vztahu zachovat věrnost
a splnit si obyčejný sen.

Chtěla bych mít hodně dětí,
dům, kde s nimi mohu žít,
aby mně vynašel smetl
a já mohla v klidu snít... ☺

Holky, kluci z naší třídy
mají svoje představy.
Nikdo chce být muzikantem,
jiný o obvyčejném štěstí sní.

Selka bude mléko dávat,
kominík štěstí rozdávát,
To se budem mít.

A tak holky chtějí děti,
kluci zase auto mít,
copak z toho se nám splní?
To se ještě uvidí.

Dceruška si najde muže,
a syn zase děvčátko,
radost z dětí budeme mít zakraťko.

Až mi bude osmnáct,
pořídím si skvělý hlas.
Táta mi dá prima holku
a s ní rovnou do chomoutu.

S ruky budem cestovat,
s vnučkama zas malovat.
To zas bude ráj.

Až nám bude dvacet let,
projedeme celý svět.
Užijem si pohody,
štěstí, lásky, svobody.

Přestože jsme každý jiný,
a po světě se rozjedem,
dokážeme dneska spolu
snít o tom, co stane se.

Za pár let já budu velká,
budu děti mít,
z dcery jednou bude selka
a ze syna kominík.

Radujem se, učíme se,
pracujeme na sobě,
aby ten sen nám se splnil
a vše bylo nej, nej, nej.

Až já budu velká, chci být jako pták
nebo jako hamburger

Budoucnost je záhada,
ukrývá se v myslí.
Budoucnost je kamarád,
který se mnou myslí.

Sedíme si v pokoji a pojídáme hamburgery,
tak šťavnatě, lahodně, plně záhadných chutí,
jako moje budoucnost, která se mi vnudí,
když často sama sedím a přemýšlím, co bude dál.

Maturita, škola, práce,
tohle bude bez legrace.
Chytré řeči dospělých slyším často doma,
vyspívání, vytírání, utírání prachu,
to je ale pohroma,
ukrývám se v strachu.

Budu také taková, nebo budu jiná?
Ať nejsem jak televize, co se často přepíná!
Kdybych jako pták já byla
a odletěla do dalek,
odtrhla se konečně od těch dětských pohádek.

Život začal, pohádky jsou pryč,
růženka a růženka jsou můj velký křič.
Láaska přišla s maturitou, první rande s růží,
tyhle věci moje dětství velmi rychle růží.

Vyrůstala jsem v dárnu velkou,
přesýnek mám na ruce,
nejednou dřímám v ruce válečku i s utěrkou
a dvě dcerykly mám po ruce.

Lidé stárnou až moc rychle,
i mně se den čas krátí,
můj život byl tlustý jako bichle,
snad se den čas někdy vrátí,
do mých obrovských dětských let.

Už sedím tiše v pokoji,
s sedým stásem na klaví,
obklopená naučadly,
a pozoruji je váhavě.

I já jsem kdysi mladá byla
a do myšlenek svých se nořila,
sed tu sedím, na naučada kličím,
v křesle plním polštářů,
a přemýšlím, zda den pytel myšlenek
někdy zase rozpáru.

Brída 7.A

ZŠ M. Pujmanová, Havířov